

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8309010072
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8309010072.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.02.2021, v trestnej veci obžalovaného H. C. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, d/ Trestného zákona / Tr. zák./ a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/15/2009 zo dňa 01.07.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, e/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o vine v bode 1 a celý výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku
Obžalovaný H. C., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom
C., ul. H. č. 2,

je vinný, že

od presne nezisteného obdobia najneskôr však od novembra 2005 až do jeho zadržania dňa 02.02.2007 v meste Humenné a v okolitých mestách a obciach zjednal najmenej 8 osôb ženského pohlavia na poskytovanie sexuálnych služieb zákazníkom, od ktorých, vyberal najmenej po 66,38 eur (2.000,- Sk) za poskytnuté sexuálne služby, pričom osobám, ktoré na výkon prostitúcie zjednal spravidla vyplácal ako odmenu za poskytnutie sexuálnych služieb 33,19 eur (1.000,- Sk), pričom mal vedomosti o tom, že dve z uvedených osôb, ktoré poskytovali zákazníkom sexuálne služby a to Z. J., nar. 04.10.1990 a Z. I., nar. 29.01.1991 nemali v čase zjednania na poskytovanie sexuálnych služieb 18 rokov a týmto svojím konaním sa obohatil o sumu 9.427,- eur,

t e d a

iného zjednal a koristil z prostitúcie vykonávanej iným a umožnil jej vykonávanie a spáchal taký čin na chránenej osobe,

č í m s p á c h a l

zločin kupliarstva podľa § 367 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 44 Tr. zákona s použitím článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd upúšťa od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladá tresty uložené

v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/141/2006 zo dňa 16.02.2007, právoplatnom dňa 07.03.2007, ktorým bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

v trestnom rozkaze Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/16/2011 zo dňa 18.02.2011, právoplatnom dňa 18.03.2011, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a 6 mesiacov,

v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 22T/40/2012 zo dňa 19.09.2012, právoplatnom dňa 19.09.2012, ktorým bol zrušený výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/16/2011 zo dňa 18.02.2011, a ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 1 rok a 6 mesiacov,

v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 22T/63/2012 zo dňa 26.09.2012, právoplatnom dňa 26.09.2012, ktorým bol zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 22T/40/2012 zo dňa 19.09.2012, a ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 2 roky, a

v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/152/2015 zo dňa 07.11.2016, právoplatnom dňa 23.11.2016, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom sp. zn. 1T/15/2009 zo dňa 01.07.2020 Okresný súd Humenné uznal obžalovaného H. C., nar. 6. 2. XXXX v C., trvale bytom C., H. vinným v bode 1. zo zločinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, 3 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného obdobia najneskôr však od novembra 2005 až do jeho zadržania dňa 2. 2. 2007 v meste Humenné a v okolitých mestách a obciach zjednal najmenej 15 osôb ženského pohlavia na poskytovanie sexuálnych služieb zákazníkovi, od ktorých vyberal najmenej po 66,38 eur (2 000,- Sk) za poskytnuté sexuálne služby, pričom osobám, ktoré na výkon prostitúcie zjednal spravidla vyplácal ako odmenu za poskytnutie sexuálnych služieb 33,19 eur (1 000,- Sk), pričom mal vedomosti o tom, že dve z uvedených osôb, ktoré poskytovali zákazníkovi sexuálne služby a to Z. J., nar. 4. 10. 1990 a Z. I., nar. 29. 1. 1991 nemali v čase zjednania na poskytovanie sexuálnych služieb 18 rokov a týmto svojím konaním sa obohatil o sumu najmenej 33 194,- eur (1 000 000,- Sk),

a v bode 2. zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že najneskôr od začiatku roka 2006 až do zadržania dňa 2. 2. 2007 si neoprávnene zadovážoval a nadobúdal od doposiaľ nestotožnených osôb v Humennom, v okolí Humenného a v Košiciach omamné a psychotropné látky, najmä pervitín a marihuanu, ktoré následne prechovával na bližšie neurčených miestach v Humennom a v okolí, uvedené látky používal, ponúkal za dohodnutú peňažnú hodnotu náhodným osobám, prípadne iným osobám bezplatne poskytol, pričom dňa 2. 2. 2007 bola u neho zaistená rastlinná sušina konope s hmotnosťou 1,47 g o obsahu THC 14,3 %, z ktorej by bolo možné vyrobiť 7 až 15 obvyklých jednorazových dávok, pričom rastliny rodu Cannabis sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a metamfetamín je v zmysle toho istého zákona zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu uložil podľa § 367 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 1, § 37 písm. m/, h/, § 36 písm. l/, n/, § 38 ods. 2 Tr. zák., za použitia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd článok 6 ods.1 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov s probačným dohľadom. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienenčne odložil a podľa § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák.

uložil obžalovanému povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Proti tomuto rozsudku, ale len proti výroku o vine v bode 1 a proti celému výroku o treste, podal v zákonnej lehote okresný prokurátor odvolanie. V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že aj po doplnení dokazovania v zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.09.2016 okresný súd uznal obžalovaného za vinného zo skutkov tak ako sú uvedené v podanej obžalobe, no pokiaľ ide o skutok týkajúci sa zločinu kupliarstva, tak podľa názoru odvolateľa skutku zodpovedala právna kvalifikácia podľa § 367 ods. 1, ods. 3, ods. 4 písm. a) Tr. zák. s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody od 7 rokov do 12 rokov a nezodpovedala mu právna kvalifikácia uvedené v ustanovení § 367 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., v rámci ktorej je Trestným zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody od 3 rokov do 10 rokov. Okresný prokurátor poukazoval na to, že obžalovaný H. C. sa ku skutkom priznal, zo spáchania zločinu kupliarstva je usvedčovaný výpoveďami svedkýň a súd k otázke aké čiastky peňazí svedkyne dávali obžalovanému za nimi ich zákazníkovi poskytované sexuálne služby zobral za preukázanú dôkaznú situáciu z prípravného konania a že ich výpovede boli zaznamenané bezprostredne po skutku a boli skôr autentické ako dôkazy vykonané po niekoľkých rokoch na hlavnom pojednávaní, pričom k ich prečítaným výpoveďiam neuviedli a tiež ani samotný obžalovaný H. C. žiadne vážnejšie námietky. A výroku o vine obžalovaného za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c, d) Tr. zák. okresný prokurátor nenamietal, pričom výslovne uviedol, že proti tomuto výroku nemá žiadne výhrady. Okresný prokurátor tak zhrnul, že podľa jeho názoru zo strany súdu došlo k pochybeniu pri uznaní viny zo zločinu kupliarstva, následne došlo v tomto smere k pochybeniu aj pri ukladaní trestu aj s poukazom na skoršie odsúdenia obžalovaného H. C. a to sp. zn. 22T/63/2012, 3T 16/2011 a 1T/152/2015. Navrhol tak, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a okresnému súdu prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku /Tr. por./, v zmysle ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a nezistiac také chyby, po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti zistil nasledovné.

Obžaloba pre predmetnú trestnú činnosť bola na H. C. podaná ešte 30.11.2007, pričom okresný súd zvolil postup, ktorého výsledkom boli spolu až tri rozsudky súdu prvého stupňa, ktorými v prípade tohto obžalovaného rozhodol o jeho trestnej zodpovednosti. Najprv rozsudkom zo dňa 09.07.2009, v ktorom aj vzhľadom na priznanie a prejavenú ľútosť tohto páchatela a s tým súvisiace prijatie vyhlásenia menovaného o vine právoplatne rozhodol, že tento je vinný aj zo žalovaného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zák. a žalovaného prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. Okresný prokurátor v následne podanom odvolaní namietal len proti ostatným výrokom o vine a výroku o treste, pričom pokiaľ okresný súd právne kvalifikoval žalovaný trestný čin kupliarstva len ako prečin kupliarstva podľa § 367 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., tak tento odvolateľ v písomnom odôvodnení svojho odvolania výslovne uznal, že jedinou zmenu, ktorú vzhľadom na výsledky konania na súde je možné akceptovať, je vypustenie kvalifikácie podľa § 367 ods. 4, písm. a) Tr. zák. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1To/59/2009 zo dňa 04.11.2009 bol tento rozsudok v rozsahu odvolania okresného prokurátora napadnutom rozsahu zrušený a vec bola za účelom rozhodnutia o dotknutých výrokoch súdu prvého stupňa s jasnými skutkovými a právnymi závermi vrátená. Po zmene v osobe zákonného sudcu súdu prvého stupňa dňa 02.07.2012, rozsudkom zo dňa 03.02.2016 okresný súd rozhodol o zostávajúcich výrokoch o vine tak, že uznal v bode 1 vinu obžalovaného zo zločinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a v bode 2 vinu obžalovaného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, d/ Tr. zák. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4To/17/2016 zo dňa 13.09.2016 bol tento rozsudok v rozsahu výroku o vine v bode 1 a vo výroku o treste zrušený a vec bola súdu prvého stupňa vrátená na rozhodnutie v potrebnom rozsahu. Následne okresný súd konal a rozhodol rozsudkom sp. zn. 1T/15/2009 zo dňa 01.07.2020 o vine obžalovaného nielen v bode 1 ale aj v bode 2 a o treste.

V prejednávanej veci sa viedlo trestné stíhanie proti obžalovanému H. C. ako proti obvinenému od 02.02.2007 a o obžalobe okresného prokurátora sa koná pred súdom od 30.11.2007. Trestné konanie súdne tak trvalo spolu viac ako 14 rokov. Prítom podľa názoru odvolacieho súdu nešlo o vec ani právne ani skutkovo zložitú. Obžalovaný H. C. sa v prípravnom konaní k svojej trestnej činnosti v podstate priznal, na hlavnom pojednávaní v rámci svojho práva sa v otázke kupliarstva a drogovej trestnej činnosti rozhodol popierať, no v závere prejavil aj nad touto trestnou činnosťou ľútosť. Okresný súd v období od 30.11.2007 do 02.07.2012 konal na 19 hlavných pojednaniach, pričom len v jednom z nich, aj to po vykonaní podstatnej časti dokazovania, by bolo možné konštatovať, že len neospravedlnená neprítomnosť obžalovaného viedla k odročeniu hlavného pojednania. Pokiaľ sa obžalovaný v tomto období nezúčastnil hlavného pojednania, stalo sa tak pre ním preukázané zdravotné dôvody a dialo sa tak po vykonaní podstatnej časti dokazovania. Po vrátení veci odvolacím súdom jeho prítomnosť umožnila vykonať hlavnú časť vytýkanej potreby doplnenia dokazovania. Po dni 02.07.2012 okresný súd vykonal spolu 30 hlavných pojednání, pričom ani v tejto časti konania nemožno konštatovať, že by práve vinou obžalovaného boli takéto prieťahy spôsobené. V tomto období, v podstate len v dvoch prípadoch /24.09.2014 a 30.11.2015/ by bolo možné konštatovať, aj to po vykonaní podstatnej časti dokazovania, že len neospravedlnená neprítomnosť obžalovaného viedla k odročeniu hlavného pojednania. Aj v tejto časti konania pred súdom po vrátení veci odvolacím súdom prítomnosť menovaného obžalovaného umožnila vykonať hlavnú časť vytýkanej potreby doplnenia dokazovania.

Poškodená Z.J., nar. XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní síce poprela výpoveď z prípravného konania, no dokazovaním nebolo preukázané, že by zápisnice o svojej výpovedi z tohto obdobia trestného konania nezodpovedali tomu, čo vtedy vypovedala a ani to, že by nezodpovedali jej slobodnej vôli. Potvrdovala, že obžalovanému dala spolu 40.000,- Sk. Poškodená Z.I., nar. XX.XX.XXXX na hlavnom pojednávaní v podstate potvrdila pravdivosť svojej usvedčujúcej výpovede z prípravného konania. Potvrdovala, že obžalovanému dala asi v 40 prípadoch po 1.000,- Sk. Psychologickým znaleckým skúmaním menovaných poškodených nebolo potvrdené nič, čo by z psychologického hľadiska spochybňovalo hodnovernosť týchto svedkýň, pričom je zrejmé, že pri výpovediach z prípravného konania išlo o výpovede skoršie než neskôr vykonané výsluchy na hlavnom pojednávaní. Svedok O. G. potvrdzoval, že pri svojich výsluchoch v prípravnom konaní obe tieto poškodené vypovedali spontánne, boli poučené v zmysle zákona, neboli nútené k výpovedi, popisovali skutok ako sa stal, zápisnica im bola riadne prečítaná a jej pravdivosť a úplnosť autorizovali svojim podpisom. Obe poškodené tak priamo a hodnoverne obžalovaného usvedčovali z vedomosti skutočnosti, že nemali v čase zjednania na poskytovanie sexuálnych služieb 18 rokov, a teda, že sú v zmysle § 127 ods. 1 Tr. zák. deťmi, ktorými sa rozumejú osoby mladšie ako osemnásť rokov, ak tento zákon neustanovuje inak, a teda že ide v zmysle § 139 ods. 1 Tr. zák. o chránené osoby a túto okolnosť poznajúc využíval výrazne opakovane, teda trestný čin páchal v súvislosti s vekom týchto chránených osôb.

Poškodená W. Z. potvrdila, že obžalovanému z ňou vykonaných sexuálnych služieb odovzdala spolu 20.000,- Sk, poškodená V. G. rod. G. ho tiež v prípravnom konaní usvedčovala a potvrdila, že asi v 10 prípadoch mu odovzdala po 2.000,- Sk, poškodená H. G. obžalovaného usvedčovala aj pri vykonanej konfrontácii a potvrdzovala, že asi v sto prípadoch mu zaplatila po 1.000,- Sk, poškodená S. O. potvrdila, že obžalovanému z ňou vykonaných sexuálnych služieb odovzdala spolu 50.000,- Sk, poškodená Y. rod. C. potvrdila, že obžalovanému z ňou vykonaných sexuálnych služieb odovzdala spolu 10.000,- Sk a poškodená O. B. potvrdila, že obžalovanému z ňou vykonaných sexuálnych služieb odovzdala spolu 4.000,- Sk. Spolu tak pri dodržaní zásady „in dubio pro reo“ možno z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní ustáliť, že predmetným skutkom obžalovaný získal 284.000,- Sk, čo je v prepočte 9427,- eur. Svedkyňa C. poprela už v prípravnom konaní, že by pre obžalovaného takto pracovala.

Z vykonaného dokazovania pri dodržaní zásady „in dubio pro reo“ možno nanajvýš uzavrieť, že obžalovaný od presne nezisteného obdobia najneskôr však od novembra 2005 až do jeho zadržania dňa 02.02.2007 v meste Humenné a v okolitých mestách a obciach zjednal najmenej 8 osôb ženského pohlavia na poskytovanie sexuálnych služieb zákazníkom, od ktorých vyberal najmenej po 66,38 eur (2 000,- Sk) za poskytnuté sexuálne služby, pričom osobám, ktoré na výkon prostitúcie zjednal spravidla vyplácal ako odmenu za poskytnutie sexuálnych služieb 33,19 eur (1 000,- Sk), pričom mal vedomosti o tom, že dve z uvedených osôb, ktoré poskytovali zákazníkom sexuálne služby a to Z. J., nar. 4. 10. 1990 a Z. I., nar. 29. 1. 1991 nemali v čase zjednania na poskytovanie sexuálnych služieb 18 rokov a týmto svojím konaním sa obohatil o sumu 9.427,- eur.

V konaní pred súdom totiž ani po vykonaní dokazovania požadovaného v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/17/2016 zo dňa 13.09.2016 nebolo preukázané, že by obžalovaný zjednal viac ako 8 osôb ženského pohlavia na poskytovanie sexuálnych služieb zákazníkovi a nebolo ani preukázané, že by svojím trestným činom sa obohatil o sumu vyššiu ako 9.427,- eur.

Podľa Trestného zákona v znení platnom a účinnom k 31.05.2007 pri trestnom čine Kupliarstva § 367 ods. 1, 3 Tr. zák. platilo, že kto iného zjedná, pohne, zvedie, využije, získa alebo ponúkne na vykonávanie prostitúcie, alebo kto koristí z prostitúcie vykonávanej iným, alebo umožní jej vykonávanie, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať, ak uvedené spácha na chránenej osobe. Správnym teda bolo v zmysle § 2 ods. 1, druhá veta Tr. zák. posudzovať trestnosť činu a trest ukladať podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu.

Okresný súd pochybil, keď v rozpore so zákonom, a to prvotne už v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. zák. a následne v rozpore s ustanovením § 367 Tr. zák. nekriticky a nejasne konštatoval zistenie skutkovej vety kladenej obžalovanému za vinu v bode 1. tak, že od presne nezisteného obdobia najneskôr však od novembra 2005 až do jeho zadržania dňa 2. 2. 2007 v meste Humenné a v okolitých mestách a obciach zjednal najmenej 15 osôb ženského pohlavia na poskytovanie sexuálnych služieb zákazníkovi, od ktorých vyberal najmenej po 66,38 eur (2 000,- Sk) za poskytnuté sexuálne služby, pričom osobám, ktoré na výkon prostitúcie zjednal spravidla vyplácal ako odmenu za poskytnutie sexuálnych služieb 33,19 eur (1 000,- Sk), pričom mal vedomosti o tom, že dve z uvedených osôb, ktoré poskytovali zákazníkovi sexuálne služby a to Z. J., nar. 4. 10. 1990 a Z. I., nar. 29. 1. 1991 nemali v čase zjednania na poskytovanie sexuálnych služieb 18 rokov a týmto svojím konaním sa obohatil o sumu najmenej 33 194,- eur (1 000 000,- Sk) a uzavrel, že takýto skutok zodpovedá právnej vete, že obžalovaný takýmto skutkom iného zjednal, pohol, zvedol, využil, získal a ponúkol na vykonávanie prostitúcie, koristil z prostitúcie vykonávanej iným a umožnil jej vykonávanie a získal pre seba značný prospech, a nejasne to vyhodnotil ako zločin kupliarstva podľa § 367 ods.1, 3 Tr. zák.

Odvolateľovi treba prisvedčiť, že inak by, po formálnej stránke, zo skutkovej vety uvedenej v bode 1 napadnutého rozsudku skutočne vyplynula nevyhnutnosť právnej kvalifikácie tvrdenej odvolateľom. Tu ale možno pripomenúť, že okresný prokurátor v minulosti už v priebehu trestného konania raz výslovne uznal, že výsledky dokazovania nenasvedčujú jeho právnej kvalifikácii sporného skutku. Podľa názoru odvolacieho súdu zo zistených skutkových okolností jednoznačne vyplýva, že obžalovaný svojím zisteným skutkom iného zjednal a koristil z prostitúcie vykonávanej iným a umožnil jej vykonávanie a spáchal taký čin na chránenej osobe. Zo skutkových zistení nevyplýva, že by obžalovaný H. C. aj iného pohol, zvedol, využil, získal a ponúkol na vykonávanie prostitúcie a získal pre seba značný prospech. Treba teda v takých súvislostiach vysloviť, že obžalovaný spáchal zločin kupliarstva podľa § 367 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na tom skutkovom základe a takým trestnoprávne postihnuteľným konaním, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Aj keď žiadna z oprávnených osôb nenamietala výrok o vine v bode 2 napadnutého rozsudku je namieste v záujme právnej istoty uviesť, že o vine v bode 2 napadnutého rozsudku okresný súd rozhodol nadbytočne, po právoplatnosti výroku o vine obžalovaného v bode 2, keďže o ňom právoplatne rozhodol ešte rozsudkom zo dňa 03.02.2016, pričom uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4To/17/2016 zo dňa 13.09.2016 výrok o vine obžalovaného v bode 2 nebol zrušený.

V tomto odvolacom konaní bolo tak namieste zohľadniť aj všetky tri doterajšie už právoplatné výroky o vine obžalovaného H. C. v tomto trestnom konaní a zároveň vlastný výrok odvolacieho súdu o vine menovaného v bode 1 napadnutého rozsudku a ukladať trest za všetky spáchané trestné činy. Pritom ale odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa zistil aj to, že tento trest musí zohľadniť aj odsudzujúce rozhodnutia, ktoré boli súdmi vyhlásené od spáchania predmetnej trestnej činnosti.

Aj pre potreby výroku o treste mal súd prvého stupňa dostatok dôkazov potrebných pre spravodlivé rozhodnutie, a tak nebolo nevyhnutné dokazovanie dopĺňovať. Z pripojených spisov a odpisu registra trestov vyplynul stav, na základe ktorého bolo možné identifikovať právoplatné rozsudky, u ktorých došlo k vyhláseniu po tom, ako bola predmetná trestná činnosť obžalovaným spáchaná a tiež právoplatné trestné rozkazy, u ktorých bolo nepochybné, že k ich doručeniu obžalovanému došlo až potom, čo spáchal predmetnú trestnú činnosť. Rovnako bolo nepochybné, o aké odsudzujúce súdne rozhodnutia išlo, pokiaľ následne boli výroky i trestoch v týchto rozhodnutiach zrušené. Splneniu podmienok pre

ukladanie súhrnného trestu či upustenia od súhrnného trestu však súd prvého stupňa nevenoval dostatočnú pozornosť a pretože v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku vôbec nezohľadnil vyššie uvedené časové súvislosti, v rozpore s Trestným zákonom rozhodol o uložení úhrnného trestu a dospel k výroku o neprimeranom treste. Pochybenia súdu prvého stupňa aj vo výroku o treste tak bolo potrebné napraviť.

V súvislosti s výrokom o treste je totiž potrebné poukázať na to, že podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený, súdom prvého stupňa, odsudzujúci /hoci aj neprávoplatný/ rozsudok za nejaký trestný čin. /R 8/1974/

Pokiaľ trvanie páchania obidvoch trestných činov obžalovaného bolo skončené dňa 02.02.2007, tak je zjavné, že až následne nastali nasledovné skutočnosti týkajúce sa ďalších odsúdení tohto páchatel'a: trestný rozkaz Okresného súdu Humenné sp.zn. 4T/141/2006 bol vydaný dňa 16.02.2007 a právoplatnosť nadobudol dňa 07.03.2007, trestný rozkaz Okresného súdu Michalovce sp.zn. 3T/16/2011 bol vydaný dňa 18.02.2011 a právoplatnosť nadobudol dňa 18.03.2011, odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Humenné v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 22T/40/2012 bol vyhlásený dňa 19.09.2012 a nadobudol právoplatnosť dňa 19.09.2012, odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Humenné v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 22T/63/2012 bol vydaný dňa 26.09.2012 a právoplatnosť nadobudol dňa 26.09.2012 a odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Humenné v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 1T/152/2015 bol vyhlásený dňa 07.11.2016 a právoplatnosť nadobudol dňa 23.11.2016.

Pri ukladaní trestu tak bolo potrebné zohľadniť, že uvedenými odsudzujúcimi súdnymi rozhodnutiami bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody spolu 3 roky a 4 mesiace, ktoré aj vykonal v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia / trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov vykonal dňa 27.11.2007, trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace vykonal dňa 05.10.2017 a trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace vykonal dňa 28.03.2018/ a vykonal aj uložený trest zákazu činnosti vo výmere 2 rokov dňa 27.03.2016.

Obžalovaný, ako bolo už uvedené, sa v prípravnom konaní priznal, a hoci na hlavnom pojednávaní aj popieral, na záver trestnú činnosť oľutoval, v skutkoch 3 a 4 obžaloby vyhlásil vinu, podrobil sa konfrontáciám. V jeho neprospech pôsobilo, že bol už pre trestný čin spáchaný pred predmetnou trestnou činnosťou odsúdený a že spáchal viac trestných činov, pričom v tomto smere išlo o spáchanie prečinov a zločinov vo viacčinnom súbehu. Rozsah a závažnosť porušenia článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd okresným súdom spôsobili, že prevaha priťažujúcich nad poľahčujúcimi okolnosťami a s ňou spojené zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. na 5 rokov a 4 mesiace a zvyšovanie hornej hranice trestnej sadzby tzv. asperačnou zásadou podľa zásad § 41 ods. 2 Tr. zák. až na 13 rokov a 4 mesiace, neboli pre uloženie trestu limitujúce.

Podľa názoru súdu totiž v danom prípade postupom okresného súdu došlo k výrazne závažnému porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (článok 6 ods. 1 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie veci v primeranej lehote) a tiež k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania upravenej v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por. (každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom).

Primeranosť tejto dĺžky sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitnosť veci a správanie štátnych orgánov. Dĺžku trestného konania súd, keďže nebola spôsobená zložitou prípadu (jedná sa v podstate o štandardné konanie so závažnejším trestnoprávnym následkom), ani priťahmi a obštrukciami na strane obžalovaného H. C., považuje za neodôvodnenú a neprimeranú (vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať). Uvedený fakt, keďže je nepochybné, že dôvodom dĺžky trvania trestného konania neboli obštrukcie na strane obžalovaného, je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slab-

ne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. Odstupom času od spáchania trestnej činnosti sa totiž míňa aj účel trestu. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Upustenie od uloženia súhrnného trestu je preto podľa názoru súdu v danom prípade určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv obžalovaného H. C. neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento obžalovaný nemal významný vplyv.

Pri úvahe o druhu a výške trestu odvolací súd komplexne vyhodnotil závažnosť konania obžalovaného, okolností, za akých boli skutky spáchané, osobu obžalovaného, mieru zavinenia, možnosti jeho nápravy vplyvom doterajšieho trestu a tiež v danom prípade mimoriadne dôležitú okolnosť, a to dĺžku trestného konania. Nemožno prehliadnuť stav, kedy samotné trestné konanie trvalo viac ako dvakrát dlhšie, než v zmysle judikatúry ESĽP je žiadúce. V danom prípade je nepochybné, že obžalovaný H. C. spáchal viacero trestných činov, z ktorých dva sú zločinmi. Po ich spáchaní páchal aj ďalšiu trestnú činnosť, za ktorú bol už odsúdený, no od 28.03.2018, po výkone všetkých následne uložených trestov odňatia slobody prezentoval po dlhší čas vedenie riadneho života, ktoré nebolo ničím spochybnené, upustil od páchania trestnej činnosti a preukazoval schopnosť viesť riadny život. Je teda namieste s vysokou mierou pravdepodobnosti predpokladať, že nastala v jeho živote zásadná zmena a že nie je z hľadiska dosiahnutia účelu trestu nevyhnutné pôsobiť na neho ďalším obmedzením osobnej slobody za skutky spáchané tak dávno v minulosti.

Vyššie uvedené úvahy viedli odvolací súd k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody presahujúceho druh a výmeru trestov uložených súdnymi rozhodnutiami, ktoré sú uvedené vo výroku tohto rozsudku by bolo nad rámec primeraného, dostatočne individualizovaného trestu, ktorý je nevyhnutný na dosiahnutie individuálnej a generálnej prevencie. Za okolnosti neprimerane dlho trvajúceho predmetného trestného konania, správanie sa obžalovaného H. C. po vykonaní ostatného trestu odňatia slobody vytvára predpoklady pre záver, že už pod vplyvom doterajšieho výkonu trestov odňatia slobody, ktoré nepochybne zasiahli do jeho slobody venovať sa svojej rodine a svojmu zamestnaniu nespáchal ďalší trestný čin a celkovo viedol riadny život. Upustenie od uloženia súhrnného trestu v tomto prípade je takto dostatočným aj vo vzťahu k záujmu na generálnej prevencii trestu. Po zohľadnení druhu a výmery týchto vykonaných trestov odňatia slobody, po zohľadnení všetkých rozhodujúcich skutočností uvedených v § 34 Tr. zák. dospel odvolací súd k záveru, že vo výroku tohto rozsudku uvedenými rozsudkami a trestnými rozkazmi uložené tresty, sú pre ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a dostatočné.

Preto odvolací súd na odvolanie okresného prokurátora odstránil nezákonnosť a ostatné podstatné chyby napadnutého rozsudku tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine len v bode 1 a v celom výroku o treste a sám rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.